

“Eventyr viser vejen til os selv”

Essaysamling

C.G. Jung i Danmark 2020

**Undsagt, frisat og forvandlet
Efter mødet med dødsmoderen i Pandekagehuset**

Af Hanne Urhøj, jungiansk analytiker

“Eventyr viser vejen til os selv”

Dette er ottende essay i den række, som bringes på hjemmesiden C.G. Jung i Danmark (www.cg-jung.dk) under titlen “Eventyr viser vejen til os selv”. Forfatterne er jungianske analytikere og senior-kandidater ved C.G. Jung Institutet.

Jungiansk analytiker Hanne Urhøj tolker eventyret Hans og Grete med fokus på hvordan voksne med en opvækst hos en narcissistisk forstyrret mor kan komme videre i deres udvikling og gøre op med dette.

Undsagt, frisat og forvandlet.

Efter mødet med dødsmoderen i Pandekagehuset

Indledning

Hans og Grete er et eventyr, der adskiller sig fra de fleste andre eventyr først og fremmest ved at have to hovedpersoner, som ovenikøbet er børn. Det andet, som også er helt specielt, er, at den onde mor i eventyret, er den biologiske mor og ikke en ond stedmor, sådan som mange mennesker umiddelbart tænker. Muligheden for at fantasere om en god og kærlig biologisk mor findes ikke her. Således ligger det lige for at se dette eventyr som et spejl for mennesker med narcissistisk forstyrrede mødre, der lokker deres børn til sig, udelukkende med det formål at dække deres egne behov. Og det, moren lokker med, er som heksens pandekagehus: ikke andet end tomme kalorier og en sød facade med en grim bagside. Ligesom Hans og Grete tror, at de er kommet i himlen, da de bliver inviteret indenfor hos heksen, så lever børn af narcissistisk forstyrrede mødre ofte i den illusion, at moren er enestående, mens de langsomt men sikkert opluges af en mor, der forhindrer en sund og naturlig udvikling. Samtidig – og ikke mindst – forringes barnets og senere den voksnes evne til selv at se, hvordan de blot lever for at være morens spejl, og at de ikke har fået udviklet evner til at se og mærke sig selv.

Udover at spejle den personlige problematik viser eventyret samtidig vejen til den personlige forvandling. På overfladen handler denne forvandling psykologisk set om, at helten skal konfrontere sig med det negative mor-kompleks. Ligesom ilden renses og fortærer heksen, skal psyken tilsvarende renses for det negative mor-billede. Men samtidig med denne helt åbenbare konfrontation med det negative morkompleks sker der ting og sager i eventyret, som er mindre åbenbare. Og det er dette mindre åbenbare, som min artikel først og fremmest handler om.

Klienter, der arbejder med Hans og Grete i terapien, har et umiddelbart fokus knyttet til forskellige steder i eventyret. Nogle fokuserer på de brødkrummer og kiselsten, som Hans lægger ud som spor for at kunne finde hjem igen, andre på det sted, hvor heksen sætter Hans ind i buret. Nogle fokuserer på det sted, hvor børnene skal over søen, at de skal over hver for sig, og hvorfor de mon skal det? Rigtigt mange frydes over scenen, hvor Grete snyder heksen og sparker hende ind i ovnen. Det, som aldrig nævnes i klienternes genfortælling af eventyret, er, at sulten er så eksistenstruende, at moren allerede i eventyrets første afsnit siger til faren: ” Du kan såmænd godt begynde at tømre kisterne sammen”. I forlængelse af denne kistesymbolik og den dertil knyttede arketype for død og genfødsel er mit eget fokus i artiklen på alt det, som handler om skorstenene hos brændehuggerfamilien og hos heksen. Hvorfor nævner moren, at solen skinner på skorstenen samtidig med, at hun er ved at forstøde sine egne biologiske børn? Det er, som om moren

---

peger både *op* og *ned*. Hun peger *op* mod solen, der skinner på skorstenen. Solen kan ses som symbol på heltens bevidsthed, og man kan spørge sig selv om, hvad det er med den skorsten, som helten i eventyret skal blive bevidst om. Men ved at pege på skorstenen peger moren indirekte også *ned* på den ovn- og skorstenssymbolik hos heksen, der er centralt i forvandlingen af det negative mor-kompleks. Således har jeg valgt at opfatte skorstenen som et symbol på den usynlige akse, der forbinder jeget og selvet. Artiklen drejer sig om denne akse.

Tolkning af eventyret med primært fokus på skorstenssymbolikken

Arketyperne for død og genfødsel er aktiveret fra det første afsnit. Der mangler både mad og brænde i det virkelige liv. Livet er gået i stå, der er ingen næring og ingen kærlighed. Og man kan opfatte denne situation som et billede på, at der mangler kærlighed og støtte til at helten kan udvikle personlig integritet og en selvstændig bevidsthed. Modsat er der, ser vi, liv i det kollektive ubevidste - hos heksen i den store skov. Det sted skal opfattes symbolsk, og som Skogemann forklarer det:

som arketyper og arketypiske områder i det kollektivt ubevidste, hvor de psykologisk set repræsenterer energiladede centre i det kollektivt ubevidste, og som alle arketyper rummer disse områder både farer og kreative muligheder, men hvor risikoen er, at bevidstheden overvældes af det ubevidste.

Farerne vises i *Hans og Grete* symbolsk ved at børnene går vild, falder i søvn og er tæt på at blive spist af heksen. De kreative muligheder ligger i kontakten til instinkterne, hvilket indledningsvis i *Hans og Grete* symbolsk vises ved, at børnene følger den kridhvide fugl helt frem til, at børnene kommer over den lille sø på den lille hvide and og hver for sig.

Hvis man nu oversætter det kollektive ubevidste til det kreative ubevidste, viser den symbolske tilgang, hvordan vi har adgang til kreative ressourcer i det ubevidste. Faren er, at vi kan blive overvældet af disse meget stærke ressourcer. Det kræver jeg-styrke at arbejde med det kreative ubevidste, hvilket som udgangspunkt ikke er til stede, og netop derfor sættes helten, der repræsenterer jeget, fortsat på nye prøver og under fortsat øget pres. Et umodent, pjokket og stækket jeg skal udvikles til et pålideligt, modigt og handlekraftigt jeg!

Børnene udstødes af forældrene og opgiver hurtigt at finde tilbage til hjemmet. Ideen med at lægge spor tilbage til hjemmet virker første, men ikke anden gang, og det peger på, at der skal ske noget nyt. Hans lægger brødkrummer ud som spor i anden omgang, men brødet, der er et forvandlingssymbol, hjælper ikke børnene tilbage men tværtimod fremad mod forvandlingen. Brød er også næring for fugle, som hurtigt viser sig hjælpsomme i eventyret og disse indledende billeder i fortællingen korresponderer godt med Sibylle Birkhäuser-Oeris ide om, at den mørke moders forstødelse af barnet sætter en positiv og livgivende proces i gang. Denne proces går rigtigt i gang, da børnene kommer dybere ind i skoven og begynder at følge den lille snehvide sangfugl, som fører dem til heksen og hendes pandekagehus.

En heks, et pandekagehus og to små børn

Carl Gustav Jung skriver, blandt andet i værket om transformationens symboler, om *Lamia*, der er oprindelsen til de meget mørke sider af det kvindelige, som er centrale i *Hans og Grete*, at

hun forfører Zeus, hvorefter Hera bliver jaloux og forårsager, at Lamia kun kan bringe døde børn til verden og siden da, har den rasende Lamia forfulgt og ødelagt børn.

Og motivet, siger Jung, dukker op i eventyr, hvor ”moren er morderisk og æder mennesker”, og han nævner eksplicit heksen i eventyret *Hans og Grete* i denne sammenhæng. Om sådan en heks skriver Marie Louise von Franz, i *Søgningen efter selvet*, at hun repræsenterer

den destruktive side af det arketyriske kvindelige princip, dødens, sygdommens, opløsningens og det ondes princip i det ubevidste, som modsætter sig bevidstgørelse, at hun laver intriger, er begærlig, styret af sine drifter, og tilbøjelig til at æde mennesker eller bagtale dem, så der opstår stridigheder, at det er de aktiviteter, mytologiske men også menneskelige hekse hovedsagelig beskæftiger sig med.

Ud fra barnets perspektiv kan man, som Hans Dieckmann lægger op til i *Twice-Told Tales*, opfatte heksen i *Hans og Grete* som et velegnet symbolsk objekt for børn at konfrontere sig med for at komme overens med den type af mørke indre kræfter, som heksen repræsenterer. For en voksen, der har *Hans og Grete* som sit særlige eventyr, handler det sjældent i første omgang om at komme overens med, men om at gøre op med et grumt negativt mor-kompleks. Birkhäuser-Oeri foreslår i bogen, *The Mother: Archetypal Image in Fairy Tales* to mulige udfald på en sådan konfrontation, som hun kalder konfrontationen med dødsmoderen. Den ene mulighed er, at man kan blive tilintetgjort. Den anden mulighed er, fremhæver hun, at man kan undslippe ved at forny sig. Og mens den farlige virkning ødelægger den ene sjæleligt, skriver hun, kan den anden finde sin skabende side i form af kreativitet og autonomi.

Et barn, der er undsagt af sin egen mor, vil ofte være tvunget ud på en udviklingsvej, der fører forbi heksen og hendes pandekagehus. Det kan man vælge at se som en ond skæbne. Man kan også se det som en frisættelse til - som voksen - at finde sig selv helt fra grunden, med alle de farer, det rummer, for at blive overvældet både af situationer og af egen kreative psyke. I min fortolkning af *Hans og Grete* handler det om at finde sig selv, ikke udelukkende om at gøre op med og komme overens med det onde mor-billede, men samtidig om, at der skal ske grundlæggende forvandling af nogle andre indre psykiske strukturer. Og det eventyret peger på i denne sammenhæng handler om det hermafroditiske søskendepar. For selvom heksen er en helt afgørende figur i eventyret, så er det de to børn, Hans og Grete, der legemliggør jeget. Dette relationsmotiv, der ikke er en personifikation af de indre modsatkønnede figurer, anima eller animus, men af en anden slags indre psykiske struktur, er berørt af Marie Louise von Franz i bogen *Eventyrfortolkning – en introduktion*, hvor hun skriver:

Eftersom børn både seksuelt og psykisk er relativt udifferentierede, så står de det hermafroditiske urvæsen meget nærmere end voksne. Barnet er således et rammende symbol på selvet – på en indre, fremtidig helhed og samtidig på de uudviklede sider af éns egen individualitet. Barnet betyder et stykke uskyld og en evne til at undres, både som en del af vores personlige barnlighed, der er blevet forbigået, og som den fremtidige individualitets nye form.

Men lige så oplagt det måtte være at der er ressourcer tæt på selvet, lige så oplagt er det, at det hermafroditiske søskendepar må adskilles, for at få de indre psykiske strukturer på plads, så helten kan *finde vejen til sig selv* og realisere disse ressourcer. Det dobbeltkønnede skal adskilles, så der efterfølgende kan udvikles

en kønsidentitet. Det betyder, at der skal ske en udvikling på den akse, der forbinder jeget (helten) og selvet. Hermed har vi en problematik, der vedrører *jeg-selvaksen*. Samtidig har vi skorstenen som et muligt forvandlingssymbol og billede på den usynlige forbindelse mellem jeget og selvet. Ved at pege på skorstenen og sige, at solen skinner på den, peger moren på et forvandlingssymbol, der kan kobles til den jungianske forståelse af *jeg-selvaksen*. Jeg foreslår således at eventyret ikke ’bare’ – og som det helt åbenbare – lægger op til en metamorfose af den mørke side af moderbilledet men også en omfattende udvikling af de psykiske strukturer, der knytter sig til *jeg-selvaksen*.

Transformation af *jeg-selvaksen*

Mennesket fødes med et selv, og deri er et kim til et jeg, og mens selvet er det samlende centrum i den totale psyke (bevidst og ubevidst), så udvikles jeget til at blive centrum for bevidstheden. Jeget og selvet er efter Edward F. Edingers ide, som den er præsenteret i *Ego and Archetype*, forbundet med en *ego-selvakse*, som udvikles gennem opvæksten på den måde, at jeget adskilles fra selvet samtidig med, at der udvikles en *jeg-selvakse*. *Jeg-selvaksen* sikrer ideelt set jegets integritet på den måde, at jeget både er adskilt fra og hænger sammen med selvet på en både pålidelig og fleksibel måde.

En del af adskillelsen af jeget fra selvet handler som beskrevet ovenfor om at adskille det kønnede, og denne adskillelse er central for mit valg af vinkel på eventyret. Jeg har desuden valgt at holde handlingsforløbet i eventyret op mod Pia Skogemanns otte-leddede strukturmodel, som ellers er rettet mod individuati-onseventyr, hvor heltinden er 14-15 år og kønsmoden. Skogemann anvender fasemodellen, skriver hun, til at belyse, hvad mangler og svagheder i de forskellige faser betyder for heltindens udvikling. I sådanne eventyr er brylluppet et stærkt symbol på, at heltinden har fundet vejen til sig selv, når hun er kommet igennem de 8 faser. Selvom handlingsforløbet i *Hans og Grete* i flere af faserne løber i den omvendte retning i forhold til modellen, følger det modellen, fra børnene kommer væk fra hjemmet og ind i det arketyriske sammen og ud igen på den anden side af søen hver for sig. Men da målet i *Hans og Grete* ikke handler om forening, men det modsatte nemlig om at få adskilt det hermafroditiske i psyken, har jeg valgt at fokusere på *adskillelse*, og ikke forening. Og det jeg ser i *Hans og Grete* i forhold til modellen er – i den korte version, at:

der er ikke én heltinde, som er klar til at finde vejen til sig selv, men et hermafroditisk udifferentieret søskendepar, som ikke er kønsmodne og derfor ikke klar til en egentlig individuation, men som skal adskilles, før heltinden kan realisere sig selv.

1. der er det modsatte af udve nemlig hjemve. Jeg-impulsen mangler.
2. der er det modsatte af frigørelse, nemlig fangenskab.
3. der er ikke et erotisk møde som i modellen, men det afgnavede ben kan ses som et stedfortrædende symbol for det erotiske på denne plads.
4. der er ikke en regressiv krise i forhold til forældrefigurer, men i forhold til heksen. Adskillelsen fra forældrene sker på et dybt arketyrisk plan.
5. tab og isolation i modellen korresponderer med børnenes alliance.
6. helten bringes ikke tæt på den udkårne, men børnene kommer ud af det arketyriske felt hver for sig.
7. der er ikke forening i form af et bryllup, men adskillelsen af det hermafroditiske er fuldbragt, da børnene kommer helt hjem hver for sig.

Det er bemærkelsesværdigt at se, hvordan strukturen i *Hans og Grete* både følger og har mange - omvendt - omvendte ligheder med faserne i Pia Skogemanns model. Men eftersom de to erotiske møder i faserne 4 og 8, der er modellens præmis for at eventyret kan være et individuationseventyr, må konklusionen være, at *Hans og Grete* ikke er et sådant eventyr. Det giver selvfølgelig rigtig god mening, på grund af den manglende kønsmodning. Men når *Hans og Grete* er *det særlige eventyr for voksne*, kan *Hans og Grete* ses som et forvandlingseventyr, og et oplæg, der kan medvirke både til at konfrontere og afvikle et grumt mor-kompleks og til at få adskilt det dobbeltkønnede i psyken - som en del af udviklingen af en stærk og fleksibel jigsawselvakse.

At se tegn i Sol og måne!

Pia Skogemann forklarer i relation til beskrivelsen af otte-leds-modellen, at symbolerne danner et sammenhængende hele indenfor det enkelte eventyr. Og der tegner sig da også et mere og mere sammenhængende hele i dette eventyr. Jeg har i artiklen valgt at sætte fokus på skorstenssymbolikken, og her er sol- og månesymbolikken særligt interessant.

Hans siger i indledningen, at månen vil lyse på kiselstene og vise vejen tilbage. Månen kan have mange symbolske betydninger, men er ofte et symbol på moren. Og hvis vi sammenkæder den opfattelse af månen med billedet af kiselsten, der bruges til at lægge spor tilbage til hjemmet i første omgang, som rigide og fastholdende, får vi et ikke særligt overraskende billede af en Hans, der er fastlåst i et mor-kompleks. Det overraskende er at opdage, at det er moren, der tvinger Hans til udvikling ved at låse døren, så han må anvende de brødkrummer i anden omgang, som jo lige netop - under overfladen - sætter gang i den ubevidste kreative psyke.

Når moren i anden omgang siger, at solen skinner på skorstenen, og vi bruger den tidligere beskrevne symbolik, så understreger det i min optik den situation, at faren er svag, og at det er moren, der driver udviklingen. Trods morens ondskab er det hendes fortjeneste at lukke for retrætemulighederne og derved skubbe gang i den kreative psyke og samtidig pege i den rigtige retning: du skal helt ned til bunden af skorstenen, hvor du ikke bare kan få transformeret dit negative morkompleks, men du skal også have etableret en kontakt til selvet, så du kan danne en akse mellem jeget og selvet! Der synes således at være tegn i sol og måne på, at moren ikke bare er ond, men hun er også i stand til at sætte den psykologiske udviklingsproces i gang, hvilket i øvrigt er i samklang med Birkhäuser-Oeris ide om, at den mørke moders forståelse af barnet sætter en positiv og livgivende proces i gang. En ide jeg i øvrigt kunne tænke mig at modificere og se som en realistisk mulighed for nogle, men absolut ikke for alle med Hans og Grete problematikker. Og slet ikke i en så rationel kultur som vores vestlige, hvor forvandlingssymboler ikke tillægges nogen særlig betydning. Selvom en personlig udvikling er og skal være indefra-styret, så nytter det ikke, hvis udviklingen ikke støttes, men tværtimod undermineres af en rationel kultur i det ydre.

Hans fører an i begyndelsen, men han følger de stivnede mønstre (kiselsten) og lægger håbet om deres frelse i Guds hænder. Da han sættes i bur hos heksen, blokeres hans energi definitivt. Herefter er det op til Grete som repræsentant for det unge kvindelige at skabe den nødvendige forvandling. Her er det ikke, som i tilfældet med Hans, moren, der presser til udvikling. I Gretes tilfælde er det heksen - altså moren i hendes mest negative aspekt - der presser Grete. Grete undslipper 'mødet med dødsmoderen', hvorefter hun, som Birkhäuser-Oeri udtrykker det, kan 'finde sin skabende side af kreativitet og autonomi'. Den side viser hun

ved, at hun sparker heksen i ovnen; hun udviser her mod, snilde og timing. Hun viser yderligere handlekraft, da hun får Hans ud af buret, men den mandlige side skal ikke efterlades, den skal med. Hun sørger for, at de kommer over søen og hver for sig. Og det er her, at det hermafroditiske bliver helt adskilt. Hvis de var taget af sted sammen, ville anden være sunket. På et psykologisk plan ville det svare til, at heltinden; det unge kvindelige ville blive overmandet af det kollektive ubevidste, før adskillelsen blev fuldendt.

Det er et væsentligt aspekt i eventyret, at presset kommer fra et dybere og farligere sted i psyken, når det unge kvindelige skal udvikles. Dette aspekt understreges da også i slutscenen, hvor Grete kaster alle rigdommene ud af sit forklæde. Forklædet er et symbol, som fremhæver en helt særlig detalje i *Hans og Grete*. I indledningen af eventyret gemmer Grete sit lille stykke brød bag forklædet og i eventyrets afslutning kaster hun perler og ædelsten ud fra forklædet. Det er som et magisk trylleri. Det er som om bevægelsen fra måne til sol går igen i bevægelsen fra sten over brødkrummer og videre til ædelsten. Hans taler om månen, der skal få kiselstene/krummerne til at lyse og hvem kan ikke se for sit indre øje, hvordan ædelstene til sidst i eventyret glitrer i solskinnet!

Brødet, som jo i tidligere tider blev bagt i ovne eller måske i bunden af skorstenen, står som et af de mange store forvandlingssymboler i *Hans og Grete*. Når vi bager brødet, bærer vi forklæde, og forklædet er ikke bare en kvindelig attribut. Det er et symbol, som kan føres helt tilbage til Adam og Evas figenblade, som de iklædte sig efter syndefaldet!

Kliniske erfaringer og muligheder

Hans Dieckmann har skrevet om, hvordan han gennem mange års praksis med inddragelse af eventyr i terapien kan se en sammenhæng mellem patientens neurotiske symptomer, karakter og adfærd og deres favorit eventyr fra barndommen.

Det, som jeg ser, er, at klienter med *Hans og Grete* som eventyr sjældent har fået noget godt med sig hjemmefra, som de skal bruge på at komme i gang med voksenlivet, og det ses fx ved at:

- jeg-impulser kan mangle eller være helt ude af balance hos kvinder på de tidligere stadier, og at energien kan være helt stækket hos mænd.
- der mangler mod, mens sorg og aggression lurer lige under overfladen
- try-and-error fylder godt op i den personlige historie.
- det kan være en meget lang og følelsesmæssigt udfordrende proces at lære at se og mærke sig selv.
- det hermafroditiske kan slå igennem på den måde, at et ægteskab hurtigt udvikler sig til at blive en meget tæt symbiose. Og hvis ikke der er en partner, kan længslen efter en sådan være meget overvældende.
- undgåelse er et udbredt træk hos både kvinder og mænd, og i særdeleshed når der opstår konflikter med kvinder.
- sidst men ikke mindst er der en tendens til at 'snyde', ved ikke at vise det sande selv.

Den store psykologiske udfordring for voksne med dette eventyr er først og fremmest at lære at se og mærke sig selv og således også blive i stand til at stå ved sig selv. Og her kan det være nyttigt at bruge Pia Skogemanns fasemodel til at få indsigt i, hvor og hvordan livsenergien er fikseret i de forskellige faser. Når man har denne indsigt, kan man vælge passende interventionsformer. Man kan koble arbejdet med eventyr med drømme og sandplay, og det er normalt meget nænsomt. Mentalisering især på fysiologiske

modoverføringsreaktioner kan være et godt redskab, især når heksemotivet er meget aktivt. Det kan være meget overvældende. Heksemotivet kan lukke op til svære og dybt fortrængte følelser, som – i første omgang - måske hellere skal mærkes kropsligt og følelsesmæssigt, mere end de skal forklares.

Man skal som terapeut ikke undervurdere, hvilken kraftanstrengelse det er for klienten at konfrontere sig med de fortrængte frosne følelser, der kan knytte sig til så onde mor-billeder, som der lukkes op til. Der kan dukke isnende kolde og frygtindgydende følelser op fx det sted i eventyret, hvor der går hul i ruden hos heksen, da Grete brækker et stykke af ruden og hvor heksens pibende stemme lyder. "Hvem er det derude, som gnaver på min rude?"

Sidst og ikke mindst skal man ikke undre sig, hvis et terapiforløb med fokus på *Hans og Grete* fører overvældende synkronistiske begivenheder med sig. Fx har jeg oplevet at måtte udskifte hele indmaden i min skorsten fra kælder til op over kvisten, mens der blev arbejdet intenst med *Hans og Grete* i terapien. En klient har måttet udskifte et komfur, som brændte sammen. Det går altså ikke altid stille for sig, før klienten kommer over søen på den lille hvide and og kommer hjem med skatten, som efterfølgende kan bruges på en mere moden selvrealisering – måske med et eventyr, der har den svage far som en indre figur, der skal gøres op med.

Litteratur

- C.G. Jung Collected Works. Vol. 5
- C.G. Jung Collected Works Vol. 9i
- C.G. Jung Collected Works. Vol. 20
- Nyborg, E. (1986) Drømmenes vej til Selvet. Tiderne skifter
- Edinger, E.F.(1992) Ego and Archetype. Shambhalla. Boston & London
- Dieckmann, H. (1997 vol. 42,2) Fairy-Tales in Psychotherapy. Journal of Analytical Psychology
- Dieckmann, H. (1986) Twice-told Tales. Chiron Publications
- (Obs! Dieckmann opererer her med en stedmor og ikke en biologisk mor i Hans og Grete)
- Franz, M.L. v. (1989) Eventyrfortolkning – en introduktion. Oversat.
- Franz, M.L. v. (1991) Søgningen efter Selvet. Oversættelse. Gyldendal
- Skogemann, P. (1998) En Karl var min mor og en fisk var min far. L&R
- Skogemann, P. (2004) En Jungiansk fortolkning af Tolkiens Ringenes Herre. Athene
- Birkhäuser-Oeri her citeret: L F Hansen og L Poulsen (1986). Kvindelig Individuation. KU
- Hans og Grete online: http://www.grimmstories.com/da/grimm_eventyr/hans_og_grete

Om Hanne Urhøj

Hanne Urhøj er Jungiansk analytiker og godkendt supervisor (IAAP/DSAP/MPF) med privat praksis siden 2009 i Gentofte og Lyngby og fra 1. marts 2021 i Nivå.

Hanne er medredaktør på den jungianske ressourceguide www.jungforalle.dk under DSAP og har i øvrigt en baggrund som sociolog og har med det udgangspunkt tidligere arbejdet som organisationskonsulent.

På grund af en særlig interesse for fysiologiske overførings- og modoverføringsdynamikker i arbejdet som terapeut, har Hanne gennemført den 1-årige grunduddannelse på det danske Bodydynamic institut.

Hanne skriver og holder i øvrigt foredrag om jungiansk psykologi.